

Prin vreme târzie

Bragagiu

Miroznă-abruptă și amară
Din frunze-n bronzuri și arămuri
Și seara-i toamnă, toamna-i seară
Pe ale timpurilor țărături.

Vremea o curbă face lină
Cotind în țara de arginturi
Printr-o lumină cristalină
Din plasele de anotimpuri.

Pare-un sfârșit, dar nu se-ncepe
O noutate-n răscolire
Doar visele-n galop de iepe
În herghelii se trec prin fire.

Nu pot în rând să fiu cu ele,
Să le ajung - sunt parcă-n mreje:
Cad din copaci și ceruri stele
Și avântarea mi se șterge.

Pășesc încet ca pe alee
Pe galaxii de constelații
Ce nu pot toamna să mi-o ieie
Din circumspecte ecuații.

Parcă-aș ieși din ea și singur,
Parcă mă-nfund în ea cu-ntregul,
Fulgi foarte rari au prins să ningă,
Iar eu mă simt ca sacrilegul

Ce a călcat ceva ce nu e
Admis în legea înălțării
Și nu i-i dat ca să supuie
Mersul pe valurile mării.

Și toamna-i seară, seara-i toamnă,
Însă minuni nu mă mai miră,
Nimic fiindcă nu mă-ndeamnă,
Doar mai trăiesc căci se respiră.
Victor Bragagiu